

1 Tim 4:16 Zie toe op uzelf en op de leer ...

5.2 Denkt u nóg steeds dat de zondag de rustdag is?

Nadat we in deel 1 van de bijbelstudie over de sabbat, wat meer zicht gekregen hebben op de bijbelse gegevens over de sabbat (zaterdag), gaan we kijken wat er nog meer geschreven staat over dit onderwerp, om ons inzicht te verdiepen om daarmee en daardoor een duidelijke keuze te kunnen maken voor Gods geboden en die uit te dragen in het leven van alle dag. We verwijzen dan speciaal naar Gods geboden in plaats van naar de geboden van mensen. Op die wijze wordt God verheerlijkt en zo hoort het ook.

Heb 4:1,11 *Laten wij daarom op onze hoede zijn, dat niemand van u, terwijl nog een belofte van tot zijn rust in te gaan bestaat, de indruk zou wekken achter te blijven.*

Laten wij er dus ernst mee maken om tot die rust in te gaan, opdat niemand ten val komen door dit voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen.

Twee verzen die een nader onderzoek verlangen om te begrijpen wat daarin gezegd wordt. Het ene vers zegt dat we op onze hoede moeten zijn en het andere zegt dat we ergens ernst mee moeten maken. Op je hoede zijn betekent waakzaam zijn, oppassen voor, in de zin van, dat je mogelijk door iets vrees wordt aangejaagd. Het is een waarschuwing gericht aan ons. Ernst met iets maken betekent, dat we ergens ernstig, serieus mee bezig zijn, dat we ons beijveren voor die zaak. Dat we haast maken om boven tafel te krijgen wat we moeten weten of doen.

Uit deze aanhalingen kunnen we concluderen dat het geen vrijblijvende zaak is, maar een serieuze aangelegenheid, die al onze aandacht verdient en ons tracht duidelijk te maken hoe belangrijk het is. Waar gaat het dan om? Het gaat om ons *allemaal*, want het eerste vers zegt: “dat **niemand** van u de indruk zou wekken achter te blijven, het tweede vers zegt: “opdat **niemand** ten val komen”.

Het gaat over iets waardoor we “ten val kunnen komen”, dat betekent dat je uit een goede positie waarin je verkeerde, gezet kunt worden, het verkeerde gaat doen, je doel missen. Evenals “de indruk wekken achter te blijven”, dat betekent te laat komen, het doel niet op tijd bereiken, het einde niet halen, doordat je de verkeerde dingen doet.

Als je deze verzen zo op een rijtje zet dan wordt je daar niet echt vrolijk van, want het is een duidelijke waarschuwing om op onze hoede te zijn, en er werk van te maken. Alleen wijzelf kunnen bepalen of wij zo te werk gaan zoals ons opgedragen wordt in Gods woord. Reageer ik op deze oproep of laat ik het aan mij voorbijgaan? Het belangrijkste moet nog behandeld worden, want waar gaat die oproep dan eigenlijk over?

Heb 4:1 zegt: “terwijl nog een belofte van tot zijn rust in te gaan bestaat”. Als we dit goed willen begrijpen moeten we kijken in welke context dit geschreven staat. Het gaat over het volk Israël dat door God uit Egypte geleid is en op weg is naar het “beloofde land”, (de rust).

In Heb 2:2 wordt reeds gesproken over de bestraffing van elke overtreding en ongehoorzaamheid van dit volk, aan de boodschap die door bemiddeling van engelen tot hen gesproken was. In Heb 3:7–19 (deze verzen moet u echt eerst lezen) wordt gesproken over het feit, dat het volk, God verzocht heeft en niet geluisterd heeft naar God en zijn wegen niet bewandeld heeft, met als gevolg dat ze het beloofde land niet in kwamen, vanwege hun ongehoorzaamheid. Zie ook Num 14:21-23.

U ziet dat juist vers 11 van Heb 4 beaamt dat het gaat over de ongehoorzaamheid aan God en zijn geboden, die er de oorzaak van kan zijn dat wij niet tot onze rust ingaan. Het is ons alles ten voorbeeld gegeven opdat wij niet dezelfde fouten zouden maken.

Als we nu verder gaan met Heb 4 zien we dat vers 1-3 zegt dat zowel aan het volk Israël als aan ons het “heil” (het evangelie Heb 4:6) verkondigd is, het verschil is dat zij, het volk Israël, het niet geloofden, hoe zit dat met ons, geloven wij het wel? Hun ongeloof bleek uit het feit dat ze een aantal zaken, die God hun geboden had te doen, nalieten. Welke zaken waren dat dan?

Ez 20:12-13,16, 21,24 maken vijf keer duidelijk waar het omgaat, ze verwierpen Gods verordeningen, wandelde niet naar Gods inzettingen en ze ontheiligden Gods sabbatten. Vers 13: *de mens die ze opvolgt, zal daardoor leven.* Zie ook Ez 22:8 *Mijn heilige dingen veracht gij, mijn sabbatten ontheiligt gij.* Het zijn zaken die God toebehoren, ze zijn niet van Israël maar van God. Zie ook vers 26, waar de priesters, de onderwijzers van het volk, er slecht afkomen. Ook hier wordt weer gesproken over *mijn wet, mijn heilige dingen, mijn sabbatten.* Hoe is dat heden ten dage? Gaan wij ook ten onder door gebrek aan kennis? Hoe is het met onze priesters en dominees en leraren, wat leren die ons?

Hoe je deze verzen ook probeert te lezen of te interpreteren, je ontkomt er niet aan dat “de sabbatten” daar toch een wezenlijke plaats in innemen, telkens worden ze apart genoemd. Wij geloven het evangelie, althans dat zeggen we, maar als dat niet gepaard gaat met gehoor geven aan het bewaren van de geboden, zijn wij niets beter dan het volk Israël. Daarom moeten wij er ernst mee maken zeggen deze verzen.

Laten we naar nog meer voorbeelden uit het verleden kijken. Eerst lezen we God allemaal voor zijn volk gedaan heeft, maar ook dat dit volk telkens zijn geboden, inzettingen en wetten overtrad. Er wordt weer speciaal op de sabbat gewezen

Neh 9:14 *Ook hebt Gij hen uw heilige sabbat doen kennen en hun geboden, inzettingen en een wet gegeven door de dienst van uw knecht Mozes.*

Het volk wil zich bekeren en teruggaan naar Gods geboden.

Neh 10:31 *Ook (verplichten wij ons) dat wij, wanneer de volken des lands koopwaar en allerlei koren op de sabbatdag ten verkoop zouden brengen, van hen op de sabbat of op een heilige dag niet zouden kopen ...*

Na zoveel jaar in ballingschap te zijn geweest, is een deel van het volk weer terug in Israël en gaat Gods wetten weer onderhouden. Hetzelfde zien we nogmaals in Neh 13 de verzen 15,16,18 en 19. Er werd vastgesteld dat men de sabbat niet vierde en nu werden er maatregelen genomen om de handel op de sabbat af te schaffen en de dag weer in ere te herstellen.

Jes 56:1-2 *Zo zegt Yahweh; Onderhoudt het recht en doet gerechtigheid, want mijn heil staat gereed om te komen en mijn gerechtigheid om zich te openbaren. Welzalig de sterveling die dit doet, en het mensenkind dat daaraan vasthoudt; die acht geeft op de sabbat, zodat hij hem niet ontheiligt, en acht geeft op zijn hand, zodat hij niets kwaad doet.* Zie ook vers 6: *En de vreemdelingen die zich bij de Here aansloten om Hem te dienen* Lees ook vers 7 en 8. Ze sloten zich bij de Here aan om Hem te dienen. Hebben wij dat ook niet gedaan?

Er wordt gesproken over “de sterveling” en over “het mensenkind” en over “de vreemdeling”, dat heeft dus niet alleen betrekking op de Israëliet, maar op alle mensen. Wij moeten de sabbat gedenken, dat betekent het onderhouden van de sabbat zoals God dat bedoeld heeft. Een heilige samenkomst hebben, onderwijs ontvangen, goed doen, de schepping gedenken en de bevrijding uit de slavernij van (de zonde)satan gedenken.

Jes 58:13 *Indien gij niet over de sabbat heen loopt door uw zaken te doen op mijn heilige dag, maar de sabbat een verlustiging noemt, de heilige dag van de Heer van gewicht, en die eert door noch uw gewone bezigheden te doen, noch uw zaken te behartigen, of ijdele taal uit te slaan, dan ...*

Telkens verwijst God in zijn woord, dat de sabbat ter ere van Hem is, dat het zijn dag is. Hij is toch ook onze Heer!

Jes 66:23 spreekt weer over “*van sabbat tot sabbat*”, toch vreemd dat wij vinden dat de dag die Yahweh zelf gezegend en geheiligd heeft en waar zo vaak naar wordt verwezen als een dag die niet geheiligd werd door het volk Israël, dat wij het beter weten en gewoon een andere dag heiligen, voor zover er nog van heiligen sprake is. Het is kennelijk voor veel voorgangers en “leiders” van kerken toch een hele klus om gewoon Gods voorschriften te volgen. Gezichtsverlies is kennelijk erger dan bekering tot God en zijn geboden. We hebben niet alleen gezegd dat de kerk in de plaats gekomen is van Israël, we hebben ook nog de door God geheiligde en gezegende dag veranderd.

Als we teruggaan naar Heb 4:3 wij, *die tot geloof gekomen zijn*, zijn tot die rust ingegaan, wij hebben gehoor gegeven aan het geloof in de naam van Yeshua, nu moeten we nog reageren op het bewaren en onderhouden van zijn geboden, anders overkomt ons hetzelfde als het volk in de woestijn. Als dit niets te maken zou hebben met ook het daadwerkelijk en letterlijk onderhouden van de sabbat, waarom zou er dan in vers 4 gesproken worden over die letterlijk zevende dag waarop God rustte?

Vers 9 zegt dat er voor het volk van God een sabbatsrust over blijft, ondanks dat ze het beloofde land introkken. Wij zijn nu ook zijn volk geworden door het bloed van Christus, wij zijn huisgenoten Gods en medeburgers en we hebben deel gekregen aan de verbonden en de beloftes. Wij zijn wel geestelijk, maar nog niet letterlijk onze rust ingegaan, daarom blijft het houden van die sabbat een voorafschaduwing van de (eeuwige) rust die Yeshua gaat brengen als Hij terug komt naar deze aarde. Wat is daar nu toch zo moeilijk aan!

Laten we ons toch wederom in liefde verenigen met onze Messiaanse Joodse broeders zoals het in de eerste eeuwen het geval was, Christus heeft ons één gemaakt.

Als we dat beseft hebben dat we geestelijk tot onze rust zijn ingegaan, dan is het weer zoals God het vanaf het begin bedoeld heeft. Dan werken en wandelen we samen met God en dan rusten we samen met God. Waarom kunnen we toch zo moeilijk gehoor geven aan Gods geboden terwijl het zo duidelijk is? Komt het doordat de voorgangers en “leiders” van de geloofsgemeenschappen bang zijn om toe te geven dat ze het verkeerd begrepen hebben? Dat is toch geen schande, je niet bekeren als je tot het inzicht gekomen bent, dat is veel schadelijker. Laten we op zijn minst de Bijbel er nog eens op naslaan om te zien of de dingen daadwerkelijk zo zijn, net als de Bereeërs deden, en laten we het goede behouden en alles toetsen. We moeten niet alles klakkeloos aannemen, maar de liefde van God moet ons dringen om het te *willen* onderzoeken en daardoor en daar naar te leven in overeenstemming met zijn geboden.

Sommige zeggen dat deze brief alleen bedoeld is voor de Hebreëen, maar als het over Yeshua als Hogepriester gaat wordt er weer gezegd dat Hij ook onze Hogepriester is en terecht. Wij, heidenen hadden echter nooit een hogepriester, dus waarom wordt nu iets wat het Joodse volk wel had ook op ons toegepast, terwijl dat bij de sabbat niet gebeurt. Is dit willekeur? Komt dit wellicht beter uit? Het is net of uit alle macht geprobeerd wordt om die zondag overeind te houden want dat schijnt wel zo'n klus te worden om van die dag over te stappen naar de

zaterdag. Als we terug kijken in de voorbeelden van de bijbel naar mensen en volken die zich ergens van bekeerden, komen we wel indrukwekkender zaken tegen. Heel Ninivé, een stad van meer dan 120.000 inwoners, werd gespaard toen ze zich bekeerden op de prediking van Jona, die prediking, die welgeteld maar één dag duurde. Wat te denken van het terug vinden van het “wetboek des Heren” onder koning Josia, toen ging het volk, opnieuw de geboden, de getuigenissen en de inzettingen toepassen en in acht nemen, Zaken die men helemaal kwijt was geraakt. Zo was het ook bij terugkeer uit Babylon, in de tijd van Ezra en Nehemia, zoals we boven reeds aangehaald hebben. Nog indrukwekkender is de bekering tot God na de gesloten huwelijken met vreemde vrouwen in de tijd van Ezra. Zie Ezra 9 en 10.

Als we zien hoe serieus deze mensen Gods woord namen als ze inzagen dat ze verkeerd gehandeld hadden, is dat een geweldig voorbeeld voor ons om er ook ernst mee te maken als wij beseffen dat we afgeweken zijn van Gods rustdag.

Wanneer begint en eindigt de sabbat?

Toen God deze dagen instelde begon de nieuwe dag nadat de zon was ondergegaan tot de volgende dag de zon onderging. Dus eigenlijk van avond tot avond. We kunnen dat lezen in Lev 23:32 *Het zal u een volkomen sabbat zijn en gij zult u verootmoedigen. Op de negende van de maand, des avonds, van avond tot avond, zult gij uw sabbat vieren.*

In dit geval gaat het over de grote verzoendag, maar deze tijdsindeling geldt niet alleen voor de feestdagen, maar voor alle dagen. In het scheppingsverhaal in Gen 1, lezen we ook telkens: *het was avond geweest en het was morgen geweest.*

1 Tim 4:16 ... volhard in deze dingen; want door dit te doen zult gij zowel uzelf als hen, die u horen, behouden.